

ανθρώπους ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς εἰδωλολατρείας, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Σατανᾶς τοὺς ἔχει δεσμευμένους ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας.

Η ΚΑΛΔΙΣΤΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

— «Ἐλᾶτε παιδιὰ, ἀφοῦ εἶναι τέτοιος φοβιτσαρῆς ἀφήσατέ τον, καὶ ἄς πᾶμε.»

— «Ἐλα καὶ σὺ Γεώργιε, τί πειράζει; Εἶναι μόνον γὰρ χορατὰ. Τί φοβεῖσαι;»

— «Δὲν φοβοῦμαι, Παῦλε, ἀλλὰ δὲν θέλω ἀπολύτως νὰ τὸ κάμω. Εἶναι κακὸν πράγμα, διατὶ νὰ ἀδικήσωμεν τὸν ἄλλον; Δὲν ἐμπορῶ νὰ καταλάβω πῶς θέλετε νὰ τὸ κάμετε.»

— «Ἐ, καὶ σὺ τώρα θέλεις νὰ δεῖγης πῶς εἶσαι καλλίτερος ἀπὸ μᾶς· πὲς πῶς φοβεῖσαι τὸν διδάσκαλον, καὶ μὴ θέλεις νὰ μᾶς κάμης τὸν ἅγιον! Ἐλᾶτε καὶ ἀφήσατε τὸν μωρούτσικον μὲ τὰ μαλά του.»

— «Θὰ τὸ μετανοήσης· καμμίαν ἡμέραν, Ἀλέξανδρε.»

— «Τί! σένα θὰ φοβηθῶ;»

— «Καλὰ, κάμε, ὅ,τι θέλεις, τοῦλάχιστον μὴ βάζης καὶ τοὺς ἄλλους, διότι εἶναι ἁμαρτία.»

— «Θὰ ἔλθετε σεῖς, ἢ θὰ καθήσητε ν' ἀκούετε αὐτὸν τὸν μικρόψυχον; Ἐγὼ φεύγω!»

Καὶ μὲ τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ἀλέξανδρος ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ τοίχου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν λοιπῶν συντρόφων του.

Ὁ Γεώργιος ἔμεινε μόνος εἰς τὸν κήπον τοῦ σχολείου. Περιεπάτει δ' ἀνησύχως σκεπτόμενος ἐπὶ τῶν προσβλητικῶν λέξεων, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του, καὶ τὸ αἷμα του ἔβραζεν ἐνῷ ἐσυλλογίζετο, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος τὸν εἶχεν ὀνομάζει μικρόψυχον καὶ δειλόν.

— «Ἐγὼ δειλός! Δὲν πειράζει, θὰ τοῦ δεῖξω καμμίαν ἡμέραν, ἐὰν ἦμαι δειλὸς ἢ ὄχι. Τὴν ἀδικίαν ὅμως ποτὲ δὲν θὰ τὴν πράξω· ἄς μὲ εἰπουν, ὅ,τι θέλουν.»

Τοιοιουτρόπως σκεπτόμενος, ἤκουσε τὰ βήματα τῶν συντρόφων του ἐπιστρεφόντων, ἐστάθη δὲ εἰς τὴν θέσιν του, ὅπως ἐκείνοι ἔωσιν αὐτὸν καὶ μὴ ὑποπτευθῶσιν, ὅτι εἶχε προδώσει αὐτοὺς εἰς τὸν διδάσκαλον. Εἰς μιαν στιγμήν οἱ τέσσαρες σύντροφοί του ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ὁ μὲν Παῦλος καὶ δύο ἄλλοι ὄντες ἐπιδέξιοι κατέβησαν ἀμέσως καὶ ἔσπευσαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τοῦ παραθύρου. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ὅστις ἦτο τελευταῖος ἐφώναξεν ὅσον δυνατὰ ἐτόλμα, εἰς τὸν Γεώργιον:

— «Πᾶρε τὸ καλάθι ἕως νὰ καταβῶ.» Οὗτος δὲ χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὸ ἔλαβε, ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος ἀντὶ νὰ τὸ πάρῃ, ἀφοῦ κατέβη, ἔδραμεν ἐν βίᾳ εἰς τὴν οἰκίαν ἀφίνων τὸν ταλαίπωρον Γεώργιον ἱστάμενον ἐκεῖ

μετὰ τοῦ καλάθου εἰς τὰς χεῖρας! Μόλις ὅμως ἐνόησεν ὅτι τὸ στρατήγημα τοῦτο ἔμελλε νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς κίνδυνον, καὶ παραιτήσας τὸ καλάθιον ἤρχισε νὰ τρέχῃ καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' αἴφνης χεῖρ τις ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ στραφεὶς εἶδε τὸν διδάσκαλον.

— «Σὺ, Γεώργιε! Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευον. Πῶς δὲν αἰσχύνεσαι νὰ πράξης τοιοῦτον πρᾶγμα! Νὰ κλέψῃς ἀπὸ τὴν πτωχὴν ἐκείνην γυναῖκα τὰ ὀλῖγα ὀπωρικά, διὰ τῆς πωλήσεως τῶν ὁποίων ζῇ!»

— «Σᾶς βεβαιῶ, διδάσκαλε, ὅτι δὲν τὰ ἔκλεψα ἐγώ.»

— «Πῶς δὲν τὰ ἔκλεψες; Ἰδοὺ, ὅτι σὲ συλλαμβάνω φεύγοντα, ὅταν ἤκουσες τὰ βήματά μου. Σὲ εἶδον προσέτι καταβαίνοντα ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἀλλ' ἤμην πολὺ μακρὰν καὶ εἶχες ἀπομακρυνθῇ πρὶν δυνηθῶ νὰ σὲ φθάσω.»

— «Ἐχετε λάθος. Βλέπω ὅτι αἱ περιστάσεις εἶναι κατ' ἐμοῦ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ἄλλο παρ' ὅ,τι σᾶς λέγω.»

— «Ποῖος λοιπὸν τὸ ἔκαμε;»

— «Τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω.»

— «Θὰ μοὶ τὸ εἴπῃς, ἢ θὰ ὑποφέρῃς τὴν τιμωρίαν σοῦ.»

— «Ἄς τὴν ὑποφέρω, λοιπὸν, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ σᾶς εἶπω ποῖος τὸ ἔκαμε.»

Ὁ διδάσκαλος τότε στραφεὶς ἀπ' αὐτοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σημάνας τὸν κώδωνα, ἐσύναξε τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν αἴθουσαν.

— «Ποῖος ἀπὸ σᾶς ἔκλεψε τὰ ροδάκινα ταῦτα ἀπὸ τοῦ δένδρου τῆς κυρᾶς Ἐλένης. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ὁμολογήσητε τὴν ἀλήθειαν.»

Ἄκρα ἡσυχία εἰς τὴν αἴθουσαν.

— «Καὶ πάλιν ἐρωτῶ, ποῖος τὰ ἔκλεψε;»

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

— «Ἐάν τις ἀπὸ σᾶς γνωρίζει ποῖος τὰ ἔκλεψε, ἄς ἐγερθῇ!»

Ὁ Γεώργιος ἠγέρθη. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔγεινεν ὠχρός.

— «Τώρα θὰ μὲ προδώσῃ.» Ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν.

— «Σὺ λοιπὸν Γεώργιε γνωρίζεις τὸν κλέπτην. Λοιπὸν ζητῶ παρὰ σοῦ τὸ ὄνομα του.»

— «Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω κύριε,» ἀπεκρίθη εὐσταθῶς ἀλλὰ μὲ σέβας ὁ Γεώργιος.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀνέπνευσεν, — ἦτον ἀσφαλής!

— «Ὡς διδάσκαλός σου ὅμως τὸ ἀπαιτῶ.»

— «Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω.»

— «Λοιπὸν, ἢ ποινὴ θὰ ἦναι ἰδική σου. Ἐπὶ ὀλόκληρον μῆνα δὲν σοὶ ἐπιτρέπεται νὰ συναναστρέφῃσαι μετὰ τῶν ἄλλων μαθητῶν· οὗτοι δὲ ἀπαγορεύονται ἀπὸ τοῦ νὰ σὲ πλησιάζουν, ἢ νὰ ὁμιλοῦν μετὰ σοῦ, εἰμὴ διὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα πρᾶγματα. Προσέτι θὰ ἀντιγράψῃς καθ' ἑκάστην καὶ ἑκατὸν ἀράδας ἐκ τοῦ

Βιργιλίου. Εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Ἰωσὺς θὰ ἦσαι ἔτοιμος νὰ μοὶ ὑπακούσῃς. Πηγαίνετε τώρα εἰς τὰς τάξεις σας.»
(ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΧΕΡΙ.

— Μαμά, ἡ Φρόσω ἔλεγε, ὀλίγο πειστωμένη·
Μιὰ γνώμη ἔχομε μαζὶ ἐγὼ καὶ ἡ Ἑλένη·
Ὅμως ὁ Κύριος ἐδῶ, τόσο μικρὸς ἀκόμη,
Ἔχει κ' ἐκείνος γνώμη. . .
Καὶ τὸ Γεωργάκη ἔδειξε, ἄσπρη μορφὴ, χιονάνθη,
Παιδί, μ' ὀλόχρυσά μαλλιά, ῥατὰ, ψυχὴ γεμάτη. . .
Γλυκὰ ἔχαμογέλασε κ' εἶπ' ἡ μητέρα, — Ποία
Εἶν' ἡ μεγάλη σας αὐτὴ, παιδιὰ, φιλονεκία;
— Ἰδοὺ, Μαμά· ὁ κύριος ποῦ τόσα πολλὰ ξέρει,
Λέγει πολυτιμότερο καὶ τῶν ματιῶν τὸ χέρι!
Δὲν λέγω· μὲ τὸ χέρι του κάνεις κεντὰ· μὰ πάλι,
Ἔχουνε ἄλλη εὐμορφιὰ τὰ δύο μας ῥατὰ, ἄλλη.
— Γιατί, μικρὲ μου, προτιμᾷς τὸ χέρι; — Μὰ, μητέρα,
Θυμᾷσαι τί μοῦ ἔλεγες ἐκείνη τὴν ἡμέρα; . .
— Τί σόλεγα; — Νὰ· ἔλεγες, πῶς ἡ ἐλεημοσύνη,
Εἶναι τὸ ποῖο καλλίτερο ποῦ ὁ Θεὸς μας δίνει. . .
— Λοιπὸν; — Λοιπὸν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ ῥατὰ ἢ
[τὸ χέρι
Δίνει ψαμί; . . — Μὲ τοῦτο τί; αὐτὸ καὶ ποῖος δὲν ξέρει;
Εἶπ' ἡ Ἑλένη· — Νὰ, ἐσύ κ' ἄς ἦσαι ποῖο μεγάλη. . .
Τὸ φίλησ' ἡ μητέρα του, τὸ πῆρε στὴν ἀγκάλη,
Καὶ εἶπε· — Ἔχεις δίκαιο, μικρὲ μου· ὅποιο χέρι,
Εἰς τὸν πτωχὸ ὅπου πεινᾷ λίγο ψαμί προσφέρει,
Κ' ἀπὸ τὰ ῥατὰ μας τὰ δύο καλλίτερα κυττάζει·
Καὶ τέτοιο χέρι, τοῦ Χριστοῦ τὸ χέρι ὁμοιάζει!
Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Οἱ μισθοὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι ὡς ἑξῆς·

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν	50,000	τάληρα
Ὁ Ἀντιπρόεδρος » »	8,000	»
Ὁ Κεντρικὸς ταμίης » »	8,000	»
Τὰ Μέλη τοῦ ὑπουργείου » »	8,000	»
Οἱ Δικασταὶ ἀνωτάτου δικαστηρίου	10,000	»
Οἱ Γερουσιασταὶ καὶ Βουλευταὶ ἕκαστος	5,000	»
Ὁ Διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου τῆς Νέας Ὑόρκης	8,000	»
Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Τελωνείου τῆς Νέας Ὑόρκης	12,000	»
Ὁ Πρόεδρος εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν	17,000	»
» » Γερμανίαν	17,000	»
» » Γαλλίαν	17,000	»
» » Ρωσίαν	17,000	»
» » Ἰσπανίαν	12,000	»

Οἱ μισθοὶ οὗτοι παραβαλλόμενοι μὲ τοὺς ὁποίους ἡμεῖς διδομεν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους μας εἶναι γλισχροί.

— Ἐάν τις σοὶ εἴπῃ ὅτι ὁ τάδε εἶπέ τι κακὸν περὶ σοῦ, μὴ προσπαθήσῃς νὰ δικαιώσῃς τὸν ἑαυτὸν σου, ἀλλ' εἰπέ, — ἀνὰ ἐκείνος ἐγνώριζε πάντα τὰ σφάλματά μου, δὲν θὰ ὠμλῇ περὶ μόνου τοῦ ἐνὸς ἐκείνου.» (Ἐπίκτατος.)

— Τὰ πάθη εἶναι οἱ ἄνεμοι, ὅστινες κινοῦσι τὸ πλοῖον τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἡ κρίσις εἶναι ὁ πηδαλιούχος, ὅστις ὀδηγεῖ αὐτό. Ἄνευ ἀνέμου τὸ πλοῖον μένει ἀκίνητον, ἄνευ πηδαλιούχου τὸ πλοῖον ναυαγεῖ. (Σούλτς.)

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὅλως πνεῦμα, ἀλλ' ἔχει καὶ σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐνίοτε μὲν εἶναι ἐμπόδιον, ἐνίοτε δὲ μέσον, πάντοτε θύμης ἀχώριστος σύντροφος. Αἱ αἰσθήσεις δὲν εἶναι, καθὼς λέγουσιν τινες, φυλακὴ τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ μᾶλλον παράθυρα ἀνοίγοντα πρὸς τὴν φύσιν, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ σύμπαντος. (Victor Cousin.)

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Πόσαι οἰκογένειαι ἐκάθισαν ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Ἰσραὴλ ἀφοῦ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν Ἰσὺδαν;
2. Τίς ἦτο ἡ βραχυχρονιωτέρα;
3. Τίς ἡ ἀσεβεστέρα;

ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Νέα τις ἐρωτηθεῖσα πόσον ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ἦτο, ἀπεκρίθη, τὰ γινόμενα τοῦ 6 ἐπὶ 7 καὶ τοῦ 7 ἐπὶ 3 ἐὰν προστεθῶσιν εἰς τὴν ἡλικίαν μου ἀποτελοῦν ἀριθμὸν μεγαλειότερον τοῦ γινόμενου τοῦ 6 ἐπὶ 9 οὖν 4 κατὰ τσαυτάς μονάδας, καθ' ὅσας τὸ διπλάσιον τῆς ἡλικίας μου εἶναι μεγαλειότερον τοῦ ἀριθμοῦ 20.

Πόσον ἐτῶν ἦτο ἡ νεανίς;

Δύσις τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Ἰουνίου αἰνίγματος.

Ὅναρ — ὄνειρον — ἐνύπνιον

Τὸ ἔλυσε μόνος ὁ ἐξ Ἀθηνῶν Δ. Γ. Μεταξᾶς.

Δύσις τοῦ ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ αἰνίγματος

$$B \quad \iota \quad \epsilon \quad \lambda \quad \acute{\iota} \quad \omicron \quad \nu$$

$$2 + 10 + 2 \times 30 \times 10 \times 70 \times 50 = 170$$

Τὸ ἔλυσαν ὁ ἐκ Γαλαξειδίου Δ. Καράλης καὶ οἱ ἐξ Ἀθηνῶν Ν. Τ. Μοσχονήσιος καὶ Π. Στεργίου.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐδημοσιεύθησαν Πλέξιππος καὶ Τίξεὺς ἀντὶ Πλέξιππος καὶ Τοξεύς.